

Конвалія



Олександр Олесь

Очі розкрила конвалія біла
І в дивуванні застигла, зомліла...
Бо біля неї не трави всміхались,
Бо понад нею не віти гойдались,—
Мовчки кімната пустельна сіріла...

Де ж тії пестощі вітру летючого,
Де ж тії квітоньки гаю пахучого,
Де ж тії ночі сріблясто-блакитні,
Де ж тії ранки рожеві, привітні,
Де ж тії усміхи сонця блискучого?!

О, не одна ти не в рідній оселі...
Квітко! Прокинувсь і я у пустелі!
Марив — мене оточатимуть люди.
Глянув — чорніють, сіріють усюди
Ворони, змії та з каменю скелі.